

15 OKTOBER 2016

WOORDJE VAN DE VOORZITTER

IN DIT NUMMER:

WOORDJE VAN DE VOORZITTER 1

TERUGBLIK: REÛNIE 2

VOORUITBLIK: OLB'S NIGHT OUT 3

DBK GROENINGHE 4

OP DE KOFFIE: ELKE DECRUY-NAERE 6

VROEGER EN NU: 50 DAGEN 8

IN DE KIJKER 10

MET PENSIOEN 12

TEN SLOTTE FACEBOOK WEBSITE 15

De school breidt verder uit.

Dit jaar zijn er vergeleken met vorig jaar een 30tal leerlingen bijgekomen, zodat de school nu een 860 leerlingen telt. Dit is een historisch record. In de zomer van 2017 – als het meezit – starten de werken voor 6 nieuwe klaslokalen (de vervanging van de containerklassen.) In een eerste fase zijn nu werken gestart op de speelplaats van de derde graad (zie elders in dit nummer). Dat de uitbreiding de laatste jaren niet ten koste van kwaliteit gaat zagen we deze zomer onder andere aan het aantal leerlingen die slaagden in de toelatingsproef voor geneeskunde, dat waren er 5 op de 12. Het normale slaagpercentage is slechts iets meer dan één op tien.

Oe ist? Alles goed?

Dat onze school ook een Don Bosco-school blijft zien we aan het belang dat de 'oeist'-campagne krijgt: dit is een opmerkelijke actie van provincie West-Vlaanderen : ik neem het citaat over uit de schoolkrant (@DBK): *"Iedereen voelt zich al eens minder in zijn vel, maakt een mindere periode door, wordt geconfronteerd met een probleem, enz. Toch is het niet evident om aan te geven dat het minder gaat. Heel wat mensen gaan gebukt onder het taboe van de perfectie, absoluut geluk... De zorg voor elkaars welzijn/gezondheid is een zaak van iedereen ... Deze zorg met het praten over en luisteren naar elkaar.... Met deze Oe ist? Campagne willen we een attitude wijziging bekomen. ... (www.west-vlaanderen.be/Oeist)"*

vluchtelingen. Zij schreven hun ervaringen neer vanuit een aantal ervaringen die ze vanuit de regio Kortrijk en in Duinkerke en Calais opdeden; ze gingen langs bij beleidsmakers en deskundigen, en bij mensen die - elk op hun manier - de handen uit de mouwen steken om vluchtelingen te verwelkomen en te begeleiden. Om de proef op de som te

nemen, nam Joost Devriesere zélf een asielzoeker onder zijn vleugels. Hij schreef zijn ervaringen neer in

'Vluchten hoeft niet meer'.

Oud-leerlinge en duivel-doet-al Lisa Eelen (jaar 2009) is vertrokken op wereldreis! De meisjes schrijven een blog en zijn te volgen op Instagram. Mooie foto's en ondertussen

Eeland & Vandamhert

@Eelandenvandamhert

ook spannende verhalen. Ze vroeg Greet Bekaert om reclame voor hun blog te maken, wat ook wij graag doen. Ook op FB zijn ze uiteraard actief.

Luk Van Beneden oktober 2016

Reünie oud-leerlingen

zaterdag

29 oktober

TERUGBLIK: REÛNIE OUD-LEERLINGEN

Opendeurdag en Recepties.

Op de opendeurdag nodigen we elk jaar een aantal senior-oud-leerlingen uit voor een receptie, etentje en rondleiding. Het jaar '71 was talrijk vertegenwoordigd. Op de foto herkennen we staand vlnr : Chris De Meulemeester, oud-leraar Jan Gysel, Arthur Camerlynck, Pol Van Brabant, Guido Lameire, Martin Meirlaen, zittend vlnr: Pierre Ragolle, Fons van Dijck, Philippe Deceukelier, Jan Vandenbussche.

Om met meer aanwezig te kunnen zijn, verkoos de groep van het jaar '66 het bezoek te houden op 5 juni. In 1966 studeerden zij met 15 af. 9 ervan waren aanwezig. Twee ex-klasgenoten zijn overleden en Frans Vandecandelaere woont in Rwanda.

Op

de foto achteraan: vlnr Jef Igodt, Dirk Nobels, Frans Matthijssen (ex-directeur van DBK), Jef Deneut, Adelin De Schauwers, Luc Descamps. Vooraan: vlnr Lieven Tavernier, Fons Ceustermans (Salesiaan-overste van DBK en gastheer), Frans Candaele, Pol Coudenijns (toevallig passant) en Eddy Wydooghe.

VOORUITBLIK

 LB'S NIGHT OUT PASTA-AVOND

Via oud-leerlingenbond Don Bosco, DonBoscolaan 30 Kortrijk

ZATERDAG **29 OKTOBER** 2016

Refter Don Boscollege Kortrijk

Start: 19.30uur

Oud-leerlingen Don Boscollege Kortrijk
afstudeerjaren:

2007, '08, '09, '10, '11, '12, '13, '14, '15 en '16

3 soorten pasta**vvk: €5 - add: €6****inschrijven kan via olbdbk.be****Ouderraad en Oud-leerlingenbond**

presenteren i.s.m. spellenclub Incognito

SPELLENAVONDMet
tombola!

VRIJDAG
25/11/'16
OM 19.30 U. | GRATIS TOEGANG
EETZAAL
DON BOSCOLLEGE
KORTRIJK

DBK GROENINGHE, EEN VERHAAL VAN PROZA EN POËZIE

Nostalgische evocatie van glorieuze dagen

Eind mei viel in mijn elektronische schoolbox een smartje binnen van ene Justine Ameye. Zij vroeg ons, leerkrachten, 3 woorden door te sturen die onze Don Boscoschool karakteriseren. Ze zou dan onze suggesties gebruiken. Justine kreeg namelijk de opdracht een gedicht te schrijven over onze school. Samen met Marthe Segers, die ik evenmin ken.

Justine Ameye is derdejaars. Haar vraag maakte mij erg nieuwsgierig. Zo dan, schrijven jongeren tegenwoordig nog? Schrijven zij nog gedichten? Of schrijven zij nog geïnspireerd proza? Ik heb meteen wat onderzoekwerk gedaan. Ook enkele collega's bevroegd.

En wat bleek? Dat Justine Ameye zich 'jeugddichter van Zwevegem' mag noemen, een titel die geldt voor 2 jaar. Officieel uitgereikt na een ferme prestatie. Daarmee volgt zij Marthe Segers op, ook van DBK, vierdes, de voormalige Zwevegense jeugddichteres. Die titel wordt uitgereikt aan jonge dichters met talent. De gedichten van Justine en Marthe werden in de publieke Zwevegense ruimte openbaar gemaakt. Ik ben al nieuwsgierig naar het resultaat van hun Don Bosco-gedicht!

Zij situeren hun schrijven in een moeilijke context, meen ik. Als taalleerkracht voel ik het bijzonder: veel leerlingen vinden lezen en schrijven niet meer leuk. Ze hebben het minder en minder 'in de vingers'. Zij kijken en luisteren liever.

In de morgenwijdingen derde graad ondervind ik die tendens steeds meer. Vroeger waren onze morgenwijdingen tamelijk verbaal van aard. Ikzelf las er in de jaren negentig en begin deze eeuw gedichten, prozateksten, bracht voor de micro literaire pareltjes van eigen keuze... Vandaag zou men mij vreemd aankijken. De beeldcultuur heeft de woordcultuur een stuk vervangen. Andere tijd, andere taal. Wij werken met andere cultuurdragers. Youtube filmpjes, natuurdocumentaires (in mijn geval), foto's... Onze morgenwijdingen zijn inhoudelijk flink veranderd. Ik vind dit ook zeer waardevol en breng dit graag. Maar ik heb de indruk dat wij onderweg ook iets verliezen. Het is niet allemaal winst! Waarom ging het ten koste van het 'woord'?

Lezer, ouder van een wellicht niet lezend kind, je zou eens moeten weten in welke bochten ik mij moet wringen om een roman nog echt gelezen te krijgen en mij van die werkelijke lectuur door jouw kind te verzekeren!

Maar de beste indicator voor het veranderende klimaat is het antwoord op de vraag: schrijven jongeren nog spontaan teksten? Wel kijk, toen ik dertig jaren geleden op dit college mijn eerste wankel passen zette, bestond hier al jaren een bloeiend leerlingentijdschrift. Het was een traditie. Twee- tot driemaal per schooljaar werd het gepubliceerd. Iedereen was er nieuwsgierig naar. Het werd in de derde graad geproduceerd. De leerlingen schreven proza, poëzie, journalistieke teksten, interviews, recensies... **Het tijdschrift heette 'Groeninghe'**. En zie, vandaag bestaat het niet meer. 2009 was de laatste stuiptrekking van de literaire en journalistieke ambities van de leerlingen. Een dappere crew (**B-magazine**) vocht nog tegen de tijdsgeest maar verloor het pleit. En ik kan me voorlopig niet voorstellen dat het tijdschrift weer uit zijn as herrijst. Ik zou dit nochtans zeer wensen!

Want het was een mooie tijd. In mijn archief bewaar ik heel veel Schakels (het oude officiële schooltijdschrift) en ook veel Groeninghes. Zelf ben ik als leerkracht bij Groeninge begonnen. Als jonge leraar had ik enige schrijfkriebels maar ik durfde niet schrijven voor het echte schooltijdschrift. Scrupules, terughoudendheid...

Toen ik van leerlinge Miet Craeynest, lid van het redactiecomité van Groeninghe, de vraag kreeg om eens iets te schrijven voor hen, ben ik enthousiast geworden. Tenslotte voor beide tijdschriften.

Groeninghe was vrij satirisch van inslag, nam graag leerkrachten op de korrel. Maar er waren ook informatieve teksten, interviews, poëzie, lerarenbijdragen... Een heus forum! Soms gewaagde teksten ook, polemiserende, spottende. Maar de rode draad doorheen al die verschenen nummers was: **het geschreven woord was aan zet**. De leerling putte zich uit in prozaïsche middelen om 'het' gezegd te krijgen. Ik heb daar enorm van genoten, ook al was ik dikwijls niet akkoord met de inhoud van hun geschriften. We hadden er gesprekken over met hen. Over stijl, over inhoud.

Het publiceren van een Groeninghe was altijd een bijzondere gebeurtenis. Leerkrachten zegden onder mekaar: "Het schijnt dat de Groeninghe vandaag gaat verschijnen. Hij wordt vanmiddag verkocht." Je moest dan zien dat je rap aan een exemplaar kwam, het was snel uitverkocht.

Wanneer een leerling tijdens een les met lesvreemd materiaal bezig is, komen wij leerkrachten uiteraard tussenbeide en nemen dit af. Maar één keer maakte ik in die tijd een uitzondering: wanneer iemand in mijn les in extremis nog een drukproef van Groeninghe zat te herlezen, omdat drukker Dries Corne een strikte deadline had gesteld. Ik werd dan zelf nieuwsgierig, wilde die drukproef al zien voor publicatie. Ik bekeek 'm tijdens mijn eigen les (ja, fout, ik weet het), ging in dialoog met de leerling. Pedagogisch not done! Maar het toont het belang van wat ik hier zeg.

Want in zo'n Groeninghe stonden verschillende rubrieken die de leraar zeer betrokken. Verslaggeving over bijzondere gebeurtenissen tijdens lessen bijvoorbeeld. Geïnspireerde fictie over onze school, verhalen... Of de rubriek 'lerarenuitspraken'. Leerlingen maakten namelijk jacht op onze gevleugelde woorden. Leerkrachten hadden dit door en rivaliseerden in hoge woorden. Wijlen collega Werner Roesbeke, oud-collega Bernard Verstraete, Remi Clarysse (jawel!), zij scoorden hoge toppen. Ook 'Dagboek van een dom Bosconijntje' was een regelmatig terugkerend item. Dikwijls grappig, meermaals ergerlijk.

En er was meer... Ik heb hier mijn archieven bij de hand. Ik zie de publicatie van het gedicht 'Nu' van oud-leerlinge Nele Decock, tweede prijs op een poëziewedstrijd 1998. Ik herlees dit niet zomaar. Of het gedicht 'Het sneeuwt' van Bert Margot, eerste prijs in dezelfde wedstrijd.

Dikwijls schreven de leerlingen onder pseudoniem. Zij wisten waarom. Het was dan effe speculeren over wie wat geschreven had. Alleen dat al was een pittig gegeven. In januari tekende ik zelf voor het eerst in Groeninghe onder het doorzichtige pseudoniem Knarf Grieneert. Om het procédé aan de kaak te stellen.

Zelf hou ik wel van verbaal goed gestoffeerde polemiekjes. Maar soms ook waren wij **echt** kwaad op mekaar. Wij hielden mekaar dan in een houdgreep. Eénmaal heeft oud-directeur Bart Decancq ons daaruit moeten verlossen. Hij zei klaar en duidelijk dat het genoeg was. Ik heb hier het Groeninghe-nummer met de aanleiding voor me.

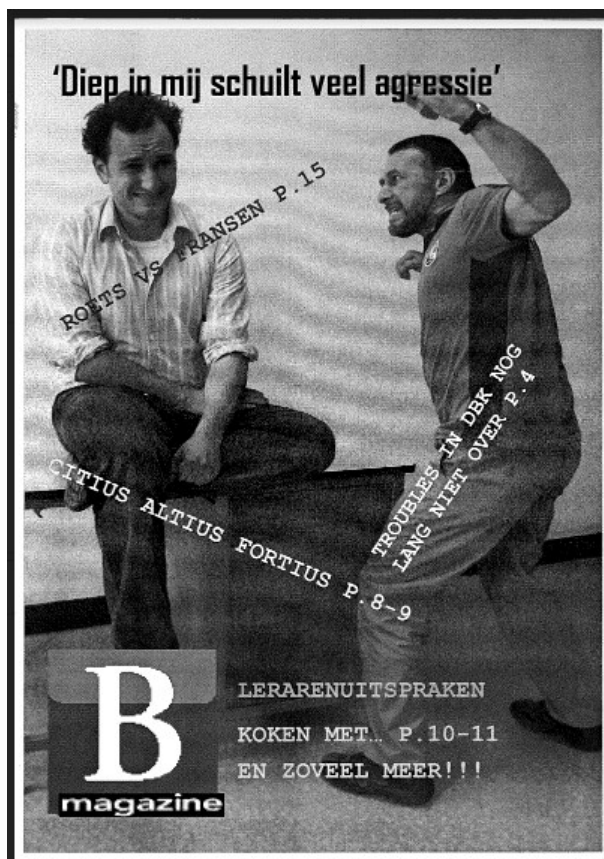
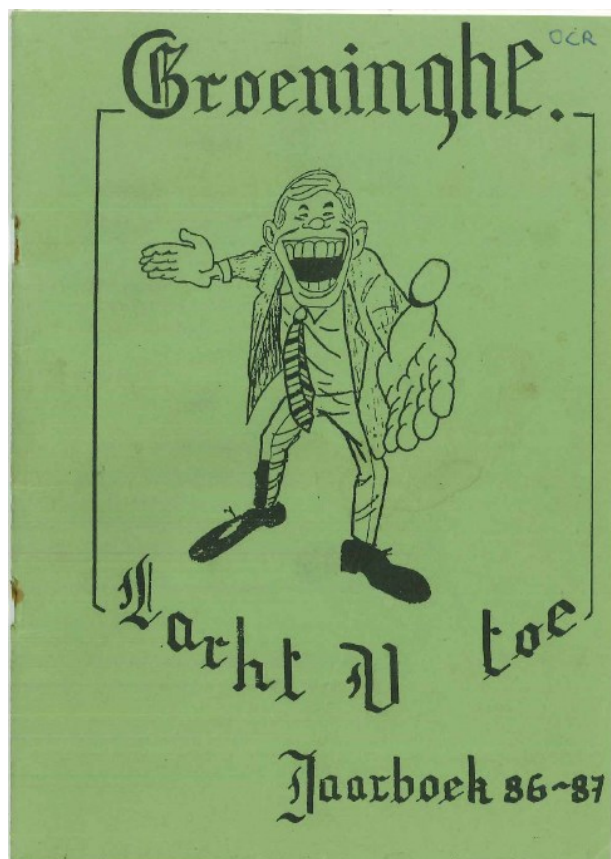
Wat wij vooral voelden, was de enorme drang van de leerlingen om zich uit te drukken door middel van taal en retoriek. In de schaduw van Groeninghe is oud-collega Bernard Verstraete daarin altijd een mentor en begeleider geweest. Al die jaren. Hij was de ultieme schaduw-eindredacteur van Groeninghe.

Aan de stijl van de leerlingen viel toen ook nog veel te schaven. Maar zij waren minstens 'verbaal gretig'. Barokke praat, vette woorden, humus, maar daarop overvloedige plantengroei, weelderig biotoop. Zij konden al schrijven, maar nog niet schrappen. Hun overladen projectielen kwamen soms rochelend en voorspelbaar op ons aangevlogen. Maar ik hield van mijn tegenstrevers. Zij waren mijn vijanden niet.

Zijn er vandaag dan geen fora meer? Drukt men zich vandaag niet meer uit? Toch! Er zijn de sociale media! Maar dat zijn welomschreven plaatsen waarin plantjes heftig maar kortstondig bloeien. Welbemeten serres van veilige facebook-profielen, van facebook-groepjes. Het verbale is gereduceerd tot een legende bij 'veelzeggende' foto's. Ook leuk hoor, die foto's, moet je mij niet zeggen!

Maar ik heb ook graag Justine en Marthe, die alweer de alchemie van pure woorden uitproberen. Een nieuwe start?

Knarf Grieneert, @DBK, juni 2016

Op de koffie bij oud-leerlingen...

Steven Verhamme

Elke Decruynaere

Elke Decruynaere werd geboren in juni 1981, kort nadat Ronald Reagan president werd van Amerika en Raymond van het Groenewoud pogingen ondernam om de zomer naar Vlaanderen te halen met 'Cha Cha Cha'. Na haar lagere school in Aalbeke lagere school verhuisde ze op haar twaalfde naar DBK.

Tegenwoordig is ze schepen van Onderwijs, Opvoeding en Jeugd in het mooie Gent, een bevoegdheid die ze met veel passie op zich neemt. Toch kwam ze, ondanks haar drukke agenda, met plezier nog eens terug naar de Don Boscolaan.

In welke periode moeten we jou situeren in Don Bosco Kortrijk?

Ik begon mijn eerste jaar in 1993 en zou hier in totaal vier jaar zitten om daarna menswetenschappen te gaan studeren in een van de centrumscholen. De stad was op dat moment al aan 't roepen en ook de richting boeide me enorm. Ik trok de deur van DBK na de vierdes achter mij dicht. Toch kijk ik met veel plezier terug op de jaren hier.

Hoe zou je de mentaliteit die er heerste in school omschrijven?

Toen ik naar de stad verhuisde na vier jaar DBK merkte ik dat de sfeer er toch harder was dan hier. Ik moest er meer mijn mannetje staan. Er was ook veel minder groen in de school in de stad. Ik was daar toen al gevoelig voor. Hier in Don Bosco had je veel ruimte en tijdens de speeltijden had je plekje op de speelplaats waar je je kon afzonderen, om even op verhaal te komen. Iets wat voor iedereen toch belangrijk is. In Gent proberen we nu ook van de betonnen speelplaatsen groenere ruimtes te maken met precies zo'n hoekjes. We noemen ze GRAS-speelplaatsen, groene avontuurlijke speelplaatsen.

Hoe werd het Salesiaanse aspect toen ingevuld in jouw periode hier?

Wat ik ongelofelijk onthouden heb, is de stimulans die we kregen om betrokken te zijn en zo engagement en verantwoordelijkheid op te nemen. Ons rechtvaardigheidsgevoel werd aangescherpt omdat we in de lessen wel eens geconfronteerd werden met dingen in de wereld die toch wat verkeerd liepen. Hier werd je aangeleerd om daar iets aan te doen. Ik had ook nooit het gevoel dat het streng was, dat ik beknot werd in mijn vrijheid ook al voelde ik de school aan als een soort beschermende omgeving. Toen ik hier begon als 12-jarige voelde ik overal bezorgdheid. Zo werd ik aangesproken door een leerkracht omdat die vond dat ik er maar somber bij liep en altijd in het zwart gekleed ging. Het feit dat een leerkracht zo iets onder vier ogen durfde te zeggen, was toch wel tof. Eigenlijk moest niemand zich geen zorgen maken, ik was gewoon een meisje dat in de voetsporen van Nirvana wou stappen (lacht).

Welke sterke figuren uit die periode zijn je bij gebleven?

Luc Decantere is een leerkracht die me toch wel inspireerde. Hij gaf biologie, we hadden die niet zo heel vaak, maar hij had een ongelofelijk gevoel voor humor. Als puber wisten we niet altijd of die grappen serieus bedoeld waren. Hij gaf zijn vak zelf met veel passie en dat zijn toch meestal de beste leerkrachten. Zo legde hij er de nadruk op dat we moesten zorgen voor de natuur. Tot op de dag van vandaag is dat belangrijk voor me. Dirk Volckaert was mijn favoriete leerkracht Nederlands, hij kon ongelofelijk goed overschakelen van dialect naar vlekkeloos Nederlands. Voor mij was het een grote schok dat een leerkracht Nederlands ook dialect kon praten (lacht). Ook zijn lessen vond ik bijzonder boeiend. Ik wil hier ook nog Greet Bekaert vermelden. Ze was toen een beginnende leerkracht, maar kon zich uitstekend inleven in onze leefwereld en had de gave om daar supergoed mee om te gaan.

Is de kiem voor je politiek engagement hier ook gegroeid?

In 1999 ben ik lid geworden van Agalev toen ik nog scholier was, maar de kiem is inderdaad wel hier gelegd. In Don Bosco werd ik lid van de leerlingenraad toen ik in de vierdes zat. Het was in de periode van 'het Spaghettiarrest' en er ging een groot gevoel van onrechtvaardigheid door de middelbare studenten heen. We trokken hiervoor zelfs naar de binnenstad om onze stem te laten horen. In die periode raakte mijn interesse voor politiek aangewakkerd. Ook nu vind ik het belangrijk dat scholen jongeren kansen geven om zich te uiten en aan te geven wat ze

belangrijk vinden. Een leerlingenraad bij voorbeeld laat zien hoe democratie werkt. Zo wordt de kloof tussen politiek en burger toch weer wat kleiner. Je kan erover lesgeven, maar als jongeren het ervaren, is het signaal nog sterker voelbaar.

Zijn er jou DBK-evenementen bijgebleven?

De sponsortocht blijft een mijlpaal in mijn vier jaar schoolgaan hier aan de Don Boscolaan. Dat was een groot gebeuren waar we echt naar uit keken. Hier op school moest ik ook voor 't eerst van mijn leven op een podium klimmen. Er was een schrijfwedstrijd georganiseerd, ik eindigde in de top drie en dus werd ik gelauwerd. Dat deed wel iets met me als mens. In die periode was ik erg zoekend en kreeg ik positieve bevestiging, ook al omdat ik me kwetsbaar opstelde. Dat zette me echt wel op weg.

Was je een goed student?

Ik was zeker niet uitmuntend, maar hing ook niet aan de staart van de klas. Ik zat zowat in het midden van de groep. Na mijn middelbaar ben ik geschiedenis gaan studeren, twee jaar aan de KU Leuven en daarna aan de RUG. Ik heb in die periodes geleerd keuzes te maken en weinig te piekeren. Ik reflecteerde vaak over wie ik was en ik durfde ook beslissingen te nemen. Leuven was ver weg van huis en dat was ideaal om mijn vleugels uit te slaan. Ik wou er mijn eigen wereldje uitbouwen maar na twee jaar had ik het er wel gezien en dus verhuisde ik naar Gent. Het was fijn om even over het muurtje van het katholiek onderwijs te kijken en te zien dat er in het Rijksonderwijs ook goed werk wordt geleverd. Er werd in Gent ook meer betoogd door de studenten, iets waar ik niet tegen was (glimlacht).

Op vergaderingen over onderwijs in het Gentse word je door de Don Boscoscholen van daar omschreven als 'ene van ons'. Wat doet zo iets met jou?

(lacht) Ik vind dat echt wel tof. Ik kijk met plezier terug op mijn schooltijd hoewel het een proces was. Ik ben steeds liever naar school beginnen te gaan onder meer door de aanpak in DBK. Als directies van Don Boscoscholen dan zo'n uitspraak doen, dan wil ik best geloven dat ook ik een klein deeltje ben van de grote geschiedenis binnen de scholengroep. Ik vind het fijn om dat gevoel van verbondenheid te mogen ervaren. Telkens ik in Sint-Denijs-Westrem of Zwijnaarde ben, zie ik foto's van Don Bosco en roept dat beeld toch veel in me op.

Voor je een politieke job opnam, heb je eerst nog gewerkt in de gehandicaptensector.

Het was de eerste vacature waarop mijn oog viel. Ik wou een nuttige job en kreeg een functie als beleidsmedewerker. Mijn broer heeft een zware verstandelijke handicap en het was vanzelfsprekend dat ik mee zijn belangen zou gaan verdedigen. Ik vond emancipatie en rechten van de gehandicapte belangrijk, ik heb dat vijf jaar gedaan bij Grip en 5 jaar bij de budgethoudersvereniging maar de filosofie was dezelfde. Later werd ik schepen in Gent. De bagage die ik onderweg had opgedaan, onder meer in de welzijnssector, komt nu erg van pas.

Hoe ambitieus ben je als politica?

Voor mij is het zeker niet zo dat ik eeuwig in de politiek blijf of hogerop wil. Ik wil zien wat er op mijn weg komt en bewuste keuzes blijven maken. Ik ben ook een jonge mama van een zoontje van 5 en een dochter van 2,5 jaar. Ik vind het minstens even belangrijk om er voor hen te zijn en mijn kinderen een warm thuis te geven samen met mijn vriend. Zo'n stabiele thuissituatie is immers de basis van een boeiend en intens politiek leven. Mijn inzet is 200% en dus kom ik al gauw aan 70 uren per week. Gelukkig voel ik een grote drive in mezelf, dat komt natuurlijk omdat ik van mijn hobby mijn beroep heb kunnen maken. Het zijn die zaken waarin ik geloof. Geen toeval trouwens dat ik ook schepen van Onderwijs ben, want de beste plaats om de wereld ietsje beter te leren maken is gewoon de klas.

STEVEN VERHAMME

Meer info over Elke vind je op haar website : www.elkedecruynaere.be.

VROEGER EN NU: 50 DAGEN

Sinds jaar en dag worden de '50 dagen' gevierd. In een Schakel van '84 werd het als volgt beschreven:

De vijftig laatste dagen-viering van de zesdes vond plaats op vrijdag 18 mei. Terwijl alle andere jaren vlijtig de school poetsten voor de komende opendeurdag, keken de zesdes (in de nabije jeugdclub) o.a. naar een diamontage en voerden ze allerlei toneeltjes op.

Voor een hele generatie herkenbaar. Niet vermeld worden de legendarische optocht doorheen het centrum van Kortrijk en de traditionele afsluiter in de Hallen. De verkleedpartijen hieronder dateren van nog vroeger. Wie het exacte jaartal weet, mag dit mailen naar info@donboscokortrijk.be.

VROEGER EN NU: 50 DAGEN

Tegenwoordig starten de 50 dagen in alle vroegte in het centrum van Kortrijk. Dan gaat het richting Aalbeke voor een (h)eerlijk ontbijt. In de voormiddag is er een grootse show waarin alle klassen aan bod komen. Over de middag is er een optreden voor alle leerlingen met een aantal verrassende acts. Na de traditioneel geworden frieten is het tijd voor het namiddagspel: dit jaar 'bumpervoetbal' met reuzenvoetballen, waarin leerlingen (en leerkrachten) volledig ingepakt zitten...

IN DE KIJKER

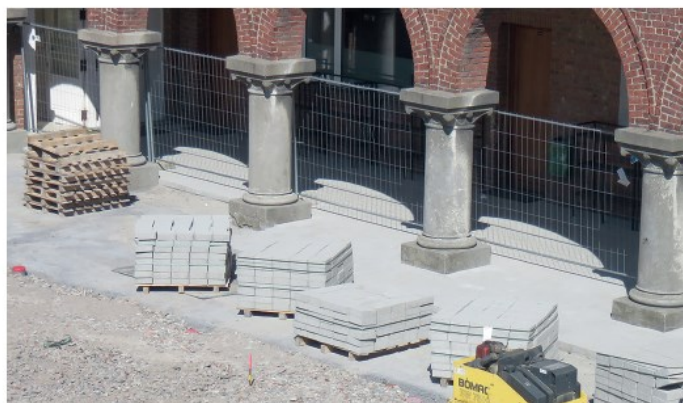
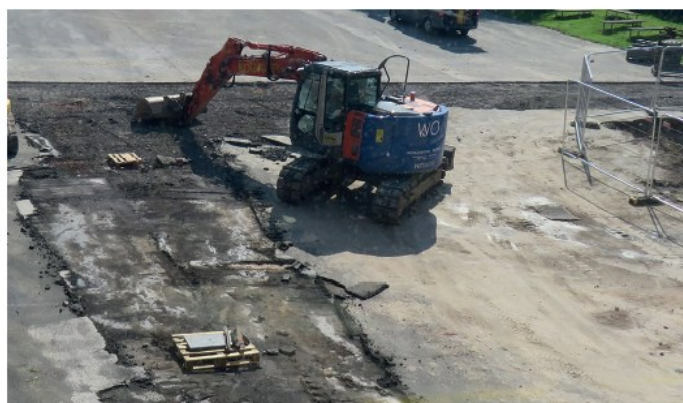
Tijdens de zomer werd er op school hard gewerkt.
En dit keer niet alleen door de schoolmakers...

IN DE KIJKER

Verschillende aannemers gingen er hard tegenaan om de vooropgestelde uitvoeringstermijnen te respecteren. Er werden nieuwe toiletten gebouwd en het volledige riolerings- en afwateringsstelsel moest worden vernieuwd. In de volgende fotoreportage kan u de vooruitgang van de werken volgen.

Tegen de herfstvakantie moet alles afgewerkt zijn.

IN DE KIJKER

Met de zomervakantie gebeurden ook enkele wissels. Adjunct-directeur Betty De Buck besloot om vanaf 1 september halftijds te werken.

De halftijdse opdracht die daardoor vrijkomt wordt ingevuld door Heidi Staelens. Heidi was reeds tien jaar graadcoördinator van de eerste graad en voelde dat het tijd was voor een nieuwe uitdaging.

Uiteraard is het organisatorisch nog wat zoeken om een en ander op punt te stellen, maar de neuzen wijzen alvast in dezelfde richting.

Ignace Tanghe wordt de nieuwe graadcoördinator eerste graad. Hij is al jarenlang de wiskundeleer van het derde jaar en sinds een paar jaar ook de trekker van het STEM-verhaal op onze school

Met 860 leerlingen waarvan 188 eerstejaars belooft het alvast een boeiend jaar te worden. Op de foto's rechts ziet u alvast wat foto's van de start.

MET PENSIOEN

Op het einde van het schooljaar zijn 3 collega's met pensioen gegaan: Ingrid Duyck, Annie Vermeersch en Luc Inion.

Ingrid startte in 1977 in Don Bosco als leerkracht wanneer directeur Tuur hier zijn eerste stappen als leerling zette.

Ingrid wordt wel vaker 'la mamma' van het Nederlands in de eerste graad genoemd. Haar liefde voor het vak was heel groot, haar gedrevenheid een voorbeeld. Je moet het maar doen, 3 maand voor pensioendatum nog enthousiast meewerken aan het opstellen van nieuwe examens Nederlands, in de stijl van de nieuwe leerplannen. Ontelbaar veel leerlingen hebben via haar ook graag boeken leren lezen. Zelf is ze een fervent lezer en samen met Johan Dutry besprak ze graag de kwaliteit van de

jeugdboeken. Wat je graag doet, geef je ook graag door aan anderen. De leerlingen van de eerste graad moeten kennismaken met toneel; ook hiervoor kon je op Ingrid rekenen: ze deed opzoekwerk, ging zelf op prospectie en kwam jaarlijks met ideeën. Vaak waren het toneelstukken met maatschappelijk relevante thema's en hiermee kon dan verder gewerkt worden in de lessen. Opvoeden betekent immers meer dan de verplichte lesinhouden aanbrenge. Zo konden we ook jarenlang op Ingrid rekenen in de werkgroep 'preventie – MAGDA'.

Door de jaren heen heeft Ingrid ook de verandering bij leerlingen meegemaakt: zij werden mondiger, extravert, het moet allemaal vooral leuk zijn enz. In het begin van haar carrière waren het overgrote deel van de leerlingen jongens en haar loopbaan is ze geëindigd als klasleerkracht van een meisjesklas. Ingrid vond dit zelf aangenaam. Zo heeft ze haar allerlaatste les ook gegeven in grootmoeders stijl: zinsleer met een volgeschreven groen bord, zoals vroeger, in drilstijl, zoals toen gebruikelijk was. En voorwaar, de leerlingen gaven te kennen dat ze het nu echt goed begrepen hadden. Zo zie je maar.

Ingrid was ook zowat de mama van de klassenraad eerstes: met een groot moederhart zorgde ze graag en goed voor haar leerlingen én die zorg en bekommernis projecteerde ze ook op de collega's. Wie zorgde er immers voor dat de klassenraad eerstes steevast werd opgesmukt met iets lekkers? Ingrid uiteraard: haar lijstjes zorgden ervoor dat wekelijks een collega een versnapering meebracht. Zo waren de klassenraden naast leerrijk ook nog lekker.

En voor lekkere dingen en genieten van het leven, daar kan je voor bij Ingrid terecht. Een goedlachse levensgenieter kan ze zeker genoemd worden. Naast lesgeven heeft ze immers nog veel andere passies: koken, reizen, Italië, muziek, theater, literatuur. Vrienden en collega's mogen gratis mee genieten van haar hobby's: ze deelt haar recepten, vakantiefoto's, theaterrecensies enz. via facebook. Op die manier hebben we ook al kunnen bekijken hoe snel Ingrid gewoon is geworden aan de nieuwe levensstijl op pensioen. Ze heeft immers het geluk gehad om haar actieve loopbaan te kunnen eindigen bij de start van de paasvakantie.

Bedankt Ingrid voor heel veel, je warmte, om wie je bent, je gedrevenheid.

En ciao, het ga je goed.

MET PENSIOEN

Luc Inion, of het verhaal van een boeiende loopbaan die abrupt werd afgebroken 11 oktober 2013, dat is de dag waarop Luc van de werkvloer is verdwenen. Onverwachts begaf zijn linker evenwichtszenuw het. Een zware diagnose en revalidatie heeft helaas niet kunnen helpen.

Maar laat ons bij het begin beginnen: in januari 1984 mocht Luc starten als interimaris voor Kristien Vanderjeugt. Wat begon als een job voor 6 weken is uiteindelijk een loopbaan van bijna 30 jaar geworden. Vanuit Oostende, door weer en wind, met trein, fiets, bus en te voet, dat betekende dagelijks minimum 4 uren 'tjolen'. En toch is Luc altijd graag naar school gekomen.

Luc beschrijft zelf zijn loopbaan: Don Bosco noemde hij zijn 'tweede thuis'. In zijn beginjaren bleef hij er zelfs samen met Renaat slapen op het internaat. En later, als het sneeuwde of er weer eens een treinstaking was, was hij ook altijd welkom in het klooster.

Hij heeft hier een goede tijd gehad: als leraar Nederlands en Engels in de hogere cyclus, Londenreizen met Etienne, Christine, Dirk en Ignace, gidsen in de Ieperse frontstreek. Luc deelde graag zijn passie voor de eerste wereldoorlog met ons. Zijn gidsbeurten in het Talbot House te Poperinge en Dozinghem Cemetery in de buurt van zijn geboortehuis (West-Vleteren) waren altijd leerrijk en erg boeiend.

Zelf zegt hij dat hij misschien wel op het hoogtepunt van zijn carrière is uitgevallen. In de leraarskamer was Luc al die jaren graag gezien én hij kende ook zelf iedereen. Praten met alle collega's en interesse tonen in hun leven was voor hem evident.

Luc was ook 'de leraar van het vierde jaar' en zijn assistenties op de speelplaats tweede graad gebeurden met de echte Don Bosco-spirit. Rondwandelen, pratend met leerlingen, met een mix van humor en rechtlijnigheid. Leerlingen die buiten de lijntjes kleurden, moesten immers ook aangesproken worden en berispt. En toch bleef het klikken met leerlingen.

Tuur vroeg hem eens: 'maar hoe doe je dat?'

Ik citeer nu letterlijk Luc: 'Ik weet het niet, maar vooral jezelf zijn, helpt veel. En als ik toch mag proberen mijn jongere collega's een paar tips te geven: als je respect hebt voor je leerlingen, dan is de kans ook groot dat je er ook van hen krijgt. Je moet proberen te zorgen voor je leerlingen, hun ouders vertrouwen ze je toe. Je moet proberen ze graag te zien alsof het je eigen kinderen zijn. Ze voelen dat. En dat betekent ook dat je ze wel eens mag uitkafieren. Maar dan liefst onder vier ogen, je moet ze niet belachelijk maken voor hun medeleerlingen. En nadat ze een straf gemaakt hebben, de 'zonden' vergeven. Nieuwe kansen geven en het geknakte riet niet breken. Ten slotte: in elke les mag er eens gelachen worden, geen uitlachen, maar gewoon even ontspannen.'

Luc is ook na 11 oktober 2013 blijven hopen dat het nog wel in orde zou komen en hij zou kunnen terugkeren. Maar het heeft niet mogen zijn. Het is voor hem wel een geruststelling dat zijn lessen Engels en Nederlands in goede handen zijn.

Via facebook blijft hij contact houden met oud-leerlingen en collega's en velen hebben intussen ook al de weg naar Oostende gevonden. Zo blijft de band met Don Bosco Kortrijk bestaan.

Luc eindigt: 'no farewell but till we meet again' en wij zeggen: bedankt Luc voor heel veel.

MET PENSIOEN

Annie startte in 1997 in Don Bosco. Katrien schreef de tekst voor Annie ter gelegenheid van haar afscheid. Die tekst stond helemaal in het teken van 'de bijen'. Niet verwonderlijk voor wie weet dat Annie samen met Carlos mee verantwoordelijk is voor de bijenteelt op onze school. Katrien noemt Annie 'de teacher-bee'.

Als bijen de juiste bloemen bezoeken, brengen ze honing voort. Honing is zoet en zacht, maar ook krachtig en helend. En naast Carlos, de kinderen en kleinkinderen, mochten ook wij royaal genieten van de honing die Annie voor ons in petto had.

De inzet en de passie die ze voor haar vak uitstraalde, werkten aanstekelijk. De leerlingen getuigden van haar zoektocht naar interessante onderwerpen en zinvolle opdrachten. Ze leerde haar leerlingen Engels maar het ging veel dieper dan de taal alleen; maatschappelijke thema's als oorlog en de draagkracht van de aarde maakten haar lessen een teacherbee waardig.

De helende kracht van de honing was voelbaar in Annies betrokkenheid met de leerlingen. Ze kende hen goed, voelde het aan wanneer hen iets dwarszat en had steeds een bemoedigende glimlach, een troostend woord. De bezorgdheid voor de stillere, introverte leerlingen, de leerlingen met zorgen en verdriet, met een rugzak waar geen etiketje voor bestaat, was groot.

En eerlijk, ook veel collega's konden het genezende van Annies honing ervaren in een luisterend oor, een levengvend woord, een kwinkslag. Of een geschenkje, iets moois dat ze gevonden had en waarvan ze dacht dat het bij hen paste. Annie is een ongelooflijk gulle en attente vrouw.

Niet in het minst in de PAG was dat voelbaar. De verzorgde vergaderingen en verslagen toen Annie onze voorzitter was, die minutieus uitgekende inkomsten van de solidariteitsactie elk jaar opnieuw, het is gewoon niet te evenaren. En ook hier zullen we Annie ongelooflijk missen. De inzet voor de solidariteitsactie was weergaloos, 2 jaar na elkaar gaf ze in vrije uren info over Peru en Togo en enthousiasmeerde onze oudste leerlingen tot engagement. Annie werkte mee aan de infoborden in de gangen, was de uitvinder van het solidariteitsetentje voor de winnende klas, de pizzaatjes en zandkoekjes zijn intussen een fenomeen geworden. Net als de strenge gerechtigheid die Annie eiste als het om de berekening van de winnende klas ging en het genoeg dat ze uitstraalde als ze hen samen zag genieten van de verwennerijtjes. Ook de prachtige mementovieringen die jaar na jaar troost, verstillend en verbondenheid schonken. Iedereen die ze meemaakte ging gesterkt terug naar huis. Mede dankzij Annie groeide de PAG tot een bruisende bende die geniet van het samenzijn en de verbondenheid die haar hoogtepunt bereikt op de jaarlijkse PAG-dag.

In dankbaarheid en verwondering – het ga je goed, Annie.

Je vindt ons op Facebook onder "Oud-leerlingen Don Bosco Kortrijk"

Blijf op de hoogte : word lid van onze (publieke) groep

DON BOSCO

Don Boscolaan 30
8500 KORTRIJK
tel 056 26 50 50
Email: info@donboscokortrijk.be

Bezoek ons op
www.donboscokortrijk.be

DE WEBSITE VAN DE OUD-LEERLINGENBOND: OLBDBK.BE

Oud-leerlingenbond
Don Bosco Kortrijk

Nieuws

Foto's

Agenda

Contact

Leden

Pagina 1 [2](#) [3](#) [4](#) [5](#) [6](#) [7](#) [8](#) [9](#) [10](#) [11](#) [12](#) [13](#) [14](#) [15](#) [16](#) [17](#)

REUNIE Night Out Pasta-avond 29 okt

De jaarlijkse REUNIE Night Out van recent afgestudeerde oud-leerlingen komt er weer aan op zaterdag 29 okt. Met optreden van de TEACHERS BAND. Inkom gratis. Drie soorten Pasta: 5 Euro in vvk via de website of 6 Euro op de avond zelf. Vanaf 19u30 in de vertrouwde eetzaal. Leraars die hun muzikale medewerking reeds toezegden: Bram Van Beneden en Matthijs Roets.

[Vind ik leuk](#) 0

Bericht geplaatst op woe 21 september 2016 om 22:48
[Meer lezen](#) [Inschrijven](#)

Hoe Schakel digitaal ontvangen?

Je kan de digitale Schakel via mail ontvangen als je oud-leerling of sympathisant bent. Vraag hiervoor een account aan (knop rechts) en geef je gegevens in met een correct eMail-adres. Als oud-leerling geef je het jaar in dat je in het zesde jaar uitkwam of zou uitgekomen zijn als je tot in het zesde jaar in DBK zou gebleven zijn. Als het niet lukt, kan je nog altijd je gegevens doormailen via CONTACT (klikken hierboven). Dan vullen wij die wel in. Als je een ander probleem hebt vind je misschien ook de oplossing onder CONTACT

[Vind ik leuk](#) 1

Bericht geplaatst op vr 08 april 2016 om 22:17
[Meer lezen](#)

vrijdag 14 oktober 2016

Leden login

E-mail:

Paswoord:

Login

Paswoord vergeten

Account aanvragen

Links

[1 DBK](#)

Secure Site

[@olbdbk volgen](#)

[Vind ik leuk](#) 84